

W. M. Nijkamp

Het denneboompje

In het bos stond een heel klein denneboompje. Om hem heen stonden hoge bomen, waarin vogels zaten te fluiten. Er waren ook lagere bomen en struiken en daarin bouwden de vogels hun nest en legden ze eitjes als het lente was. Maar nu was het winter. De vogels zongen niet en legden geen eitjes, want die konden ze toch niet warm houden. En als er kleine vogeltjes uit zouden komen, konden de vader- en moedervogel hun kindertjes ook niet warm houden. En geen eten geven. Want alle vliegen en muggen en torretjes waren diep weggekropen omdat het winter was.

Het was heel stil in het bos. Je hoorde niets . . . Ja toch, wacht eens, luister eens goed . . . daar kwam een vrachtauto de bosweg oprijden. Er zaten mannen in. Ze hadden bijlen bij zich en touwen. Weet je wat ze gingen doen? Kerstbomen uit het bos halen. Die werden op de vrachtauto geladen en met de dikke touwen stevig vastgebonden. Het kleine boompje stond nog stil op zijn plekje, toen er al heel wat grotere bomen op de wagen lagen. De mannen hadden het niet eens gezien en ze startten de motor. De vrachtauto gleed langzaam langs ons kleine denneboompje.

„Hé, wacht eens, daar zie ik er nog een,“ riep één man. De auto stopte en hij sprong er af. Met een schop in zijn hand ging hij met grote stappen naar het boompje en hij begon te graven. De man hakte het boompje niet met een bijl om. Nee, hij groef het uit met alle wortels die aan het boompje waren gegroeid en met een grote aardkluit. Hij bond een grote juten zak om de wortels en de aardkluit heen en klauterde weer in de vrachtauto. Zo ging ons denneboompje op reis.

De auto reed een heel eind. Door het bos; over een smalle weg; toen over een bredere weg en eindelijk kwam hij op een hoofdverkeersweg. Daar reed hij hard. Maar in de stad ging het weer langzaam, daar moest de chauffeur goed uitkijken. Zo kwam de auto op een plein en daar stond hij stil. Alle bomen werden afgeladen en bij elkaar gezet. Ons kleine boompje kwam er ook bij staan. Hier was de kerstbomenmarkt. En ook hier was ons boompje de aller-allerkleinste.

Mensen kwamen kerstbomen kopen, heel grote en een beetje kleinere . . . maar niemand zag dat aller-allerkleinste boompje.

Een mijnheer en een mevrouw met twee jongens kwamen aanlopen.

„Dat is een mooie grote boom! Mogen we die hebben?“ vroeg het ene jongetje.

„Nee, die!“ riep zijn broertje en hij wees een nog grotere boom aan.

„Ach wel nee,“ zei de vader. „Die kunnen helemaal niet in onze kamer.

„Laat mij maar eens kijken,“ zei de moeder. „Ik weet precies wat er wel en wat er niet in kan.“ Ze keek zo'n beetje hier en daar en zag ineens ons boompje staan.

„Kijk eens, daar opzij, wat een schatje! Wat een prachtig gaaf boompje!“ riep ze.

„Hè, zo'n kleintje,“ zei het ene jongetje.

„Wat heb je daar nou aan,“ mopperde zijn broertje.

Maar de vader vond het ook een mooi kerstboompje. „Zitten daar de wortels nog aan?“ vroeg hij aan de kerstboomkoopman.

„Ja meneer, je kunt hem zo in de tuin zetten. Of zelfs in je kamer houden. Zo hard groeit zo'n boompje toch niet.“

„Geef me die maar mee. Een tuin hebben we niet, maar ik heb wel een plannetje!“

„Wat voor plannetje, vader?“ vroegen de jongetjes. Maar de vader zei alleen maar: „Geduld, dat zul je wel zien!“

En zo ging ons boompje, het kleinste van alle kerstbomen, mee met de vader en de moeder en de twee kleine jongens.

Nee, een tuin hadden ze niet. Ze woonden drie hoog op een flat en het boompje werd alle trappen opgedragen. Daar boven werd het in een heel grote bloempot gezet met lekkere verse aarde. De jongens goten water op de aarde, want de wortels hadden al zo lang droog in de zak gezeten, dat het boompje dorst gekregen had. De volgende dag werd het kleine boompje helemaal versierd met engelenhaar en kerstbomensneeuw. Kaarsjes, klokjes en balletjes werden er in gehangen. En zo werd dat kleine boompje uit het bos een heel mooi en fijn kerstboompje.

Het werd Kerstfeest en er kwamen kinderen en grote mensen op bezoek. De lichtjes werden aangestoken en de vader las het Kerstverhaal voor van het Kindje dat in een stal werd geboren en dat zoveel mensen gelukkig maakte.

De grote mensen en de kinderen zongen kerstliederen en al die tijd zaten ze met lichtjes in hun ogen naar dat kleine mooie kerstboompje te kijken.

De volgende dag was het nog feest. De kaarsjes gingen weer branden en iedereen vond het weer fijn en gezellig bij dat piepkleine kerstboompje.

Maar na twee dagen was Kerstmis voorbij en werden alle versiersels opgeborgen. De jongetjes vonden dat niet leuk, want nu was het kerstboompje weer kaal.

„Jammer hè,” zei de een. „Niks leuk,” zei de ander en schopte tegen de bloempot.

„Ja, maar nu komt mijn plannetje,” zei de vader. „Wacht maar en help mij eens.”

Met zijn drieën brachten ze de grote bloempot naar het balkon. In een hoekje, buiten de wind kreeg het boompje een plaatsje.

„Ziezo, en nu ga ik hem weer versieren,” zei de vader glunder.

„Dat meen je toch niet?” vroeg de moeder. „Ik heb net alles opgeborgen.”

„Versieren?“ vroegen de jongetjes allebei tegelijk.

„Ja,“ zei de vader, „versieren.“ En hij haalde een doos uit de keuken en begon die uit te pakken. Wat kwam er uit? Een lange dikke draad waar apenootjes aan geregen waren. Een halve kokosnoot met vet en vogelzaad. Een vetbol. O ja, en een paar stukjes spekzwaard. De vader hing dat allemaal in het kleine boompje.

„Ik vind dat niets geen mooie versiersels,“ zei het ene jongetje. „Ik ook niet,“ zei het broertje.

„Ik ook niet,“ zei de vader. „Maar die versiersels zijn ook niet voor ons. Wij hebben fijne feestdagen gehad met ons boompje. En nu mogen de vogels feest hebben. Ga maar naar binnen en wacht maar eens af wat er gebeurt.“

Ze gingen alle vier naar binnen, de vader, de moeder, het ene jongetje en het andere jongetje. De broertjes drukten hun neus plat tegen het raam. Maar er gebeurde niets. Ze gingen maar spelen, want wachten voor niets is vervelend.

Er gebeurde niets omdat de vogels al dat lekkers nog niet ontdekt hadden.

Toen kwam er één koolmeesje op het hek van het balkon zitten. Het draaide zijn kopje heen en weer, het keek naar het boompje, naar het raam, naar boven, weer naar het boompje . . . en roetsj, daar hing het ineens aan de apenootjes te bungelen. En dat zag de moeder van de twee jongetjes. Ze riep ze heel zachtjes en voorzichtig kwamen ze bij het raam. Maar het koolmeesje had hen toch gezien en vloog vlug weg. Met een pindanoetje in zijn snavel.

„Wacht maar, die komt wel terug,“ zei de moeder. De jongetjes wachtten. En ja hoor, niet één koolmees, maar wel twee of drie kwamen telkens wat snoepen. Later kwam er ook een pimpelmeesje. En een roodborstje snoepte telkens van de kokosnoot. En ook een spreeuw vloog op de kokosnoot en pikte zo hard hij pikken kon. Dat was knap van de spreeuw, want die is veel groter dan een koolmeesje en daarom is het moeilijker om op de wiebelende kokosnoot te vliegen.

De hele winter konden de jongetjes zien hoe de vogels genoten van hun feest-boompje. In de zomer groeide het denneboompje een beetje in de grote bloempot met aarde. En als het niet regende gaven de jongetjes het een beetje water.

En toen het weer winter werd en de mensen binnen Kerstmis vierden, vonden de vogels hun eigen boompje weer versierd met apenootjes en halve kokosnoten.

Zo gaf ons piepklein denneboompje uit het grote bos veel plezier aan de mensen en de vogels, drie hoog, in de stad!

